

ikke foreligger Falsk eller andet Bedrageri, bortfalder alene af denne Grund Strafansvar mod den omhandlede tidligere Formand". Det er jo en kort Notits, som paa Almenheden gør et fuldstændig domfældende Indtryk, ikke mindst paa Baggrund af, at man kort i Forvejen har frataget ham Æresmedlemsretten, som det er udtrykt.

Jeg beder Tinget lægge Mærke til, at i Løbet af denne Maaned er hele denne Sag bragt til den klare, enkle Afslutning, at denne Mand offentlig er anset for at være, hvad man kalder en Kassebedrøver, og hans Skæbne er dermed beseglet. Saa gaar der adskillige Maaneder. I Foraaret 1911 den 24. April, altsaa omtrent et halvt Aar efter, indeholder flere lokale Blade, „Folkebladet" og „Fyns Socialdemokrat", et Referat af en Generalforsamling, som Dagen før har været holdt i Sygekassen, hvilket Referat gaar ud paa, at Sygekassen har haft nedsat et Revisionsudvalg, og at Resultatet af dette Revisionsudvalgs Arbejde er blevet, at der i Virkeligheden, saa længe Poul Christensen var Formand, intet Underskud var i Sygekassen eller Begravelseskassen, og at Generalforsamlingen derfor har vedtaget igen at indsætte ham som Æresmedlem og tillige, hvilket altsaa ikke er kommet offentlig frem indtil det Øjeblik, her er Tale om, at tilbagebetale ham den Sum, som han havde indbetalt, og som skulde være den formentlige Kasse-mangel. Med andre Ord: ved dette Referat ydes der Manden fuldkommen Oprejsning. Dette Referat breder videre omkring, findes f. Eks. ogsaa i københavnske Blade. Det er to Overraskelser for Almenheden, men nu kommer den tredje.

Faa Dage efter, den 29. April, bringer „Berlingske Tidende" en Erklæring fra Sygekasseinspektøren, i hvilken der udtales forskellige Ting, som i denne Sammenhæng ikke er væsentlig afgørende, men hvor der til Slutning udtales saadant noget som, at Sagen vistnok i sin Helhed ikke er blevet klarere gennem det sidst nedsatte Udvalgs Arbejde. Ved denne Erklæring sker der i Virkeligheden det, at Revisionsudvalgets Arbejde gøres tvivlsomt, og at den Tryghed, Offentligheden et Øjeblik havde følt med Hensyn til denne Mand, er borte. Dette kan naturligvis Revisionsudvalget ikke lade sidde paa

sig, det svarer, og der udvikler sig en Polemik, som der ikke er nogen Grund til her at komme ind paa. I Løbet af en god Uge standser saa denne Polemik, uden at det kan siges, at Parterne har bragt Sagen frem til en endelig Afgørelse, navnlig fastholder Sygekasseinspektøren sin Bemærkning om, at Sagen i sin Helhed maa siges ikke at være oplyst ved den paagældende Revision. Ser man nu paa, hvad der i dette Øjeblik er Resultatet, er Forholdet for det første, at det altsaa er uklart, om Poul Christensen er renset, for det andet, at der figurerer en Bestyrelse, som det ene Øjeblik midlertidig har frataget en Mand hans Æresmedlemsret, medens en Generalforsamling senere har tvunget Bestyrelsen til at give ham den igen, og at Offentligheden er fuldkommen desorienteret med Hensyn til, hvad der er Sandhed, og endelig foreligger der en saadan Optræden fra Sygekasseinspektørens Side, at man ikke kan blive klog paa, om Sygekasseinspektøren bestandig mener, at denne Mand er skyldig, eller han mener, at han ikke er det.

Forlader jeg nu Sagens ydre Side, og gaar over til, hvad jeg vil kalde Sagens indre Historie, forholder det sig saaledes med den. Den 29. Juli 1909, paa den Tid, da den store Revision af Sygekasserne begyndte, indfandt der sig en Fuldmægtig fra Sygekasseinspektoratet, Daniel, og foretog en Revision af Sygekassen, og der forefandt et Underskud. Den 17. August, da denne Mand var afrejst fra Svendborg, anmoder Sygekasseinspektøren en Tillidsmand, han har derovre, om ogsaa, som det hedder i Skrivelsen, at foretage en Undersøgelse af Sagen, og han stiller til Raadighed alle Regnskabsbøger og Bilag, der kan være Tale om. I Virkeligheden hævder Sygekasseinspektøren, at hvad han her ønsker undersøgt er ikke Sygekassen, men Begravelseskassen, men da de to Ting ikke kan være holdte udenfor hinanden i det Øjeblik, er der ikke Tvivl om, at hele Revisionen har gaaet paa begge Kasser, Resultatet deraf foreligger ikke officielt i nogen udstrakt Grad, spiller heller ingen Rolle i denne Sammenhæng. Saa i de sidste Dage i August, sikkert Søndag, kaldes Poul Christensen op til denne Tillidsmand, Jens Andersen, der meddeler ham, hvad der allerede var forebragt gennem Sygekassens